

Zmienia pkt I i II wyrokiem SO z dnia 27 września 2018r.

Sygn. akt V GC 253/16 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Bartosz Łopalewski
Protokolant:	Sekr. Marta Prusak

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2017 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa W. D.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 1 043,61 zł (jeden tysiąc czterdzieści trzy złote sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami naliczanymi od kwoty 743,61 zł (siedemset czterdzieści trzy złote sześćdziesiąt jeden groszy) w wysokości ustawowych odsetek od dnia 14 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 735,40 zł (siedemset trzydzieści pięć złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

ZARZĄDZENIE

- odnotować wyrok,

- kal. 21 dni,

- po prawomocności zwrócić powodowi kwotę 194,60 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki.

28.07.2017 roku

Sygn. akt V GC 253/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lutego 2016 roku powód W. D. domagał się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. kwoty 1043,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 743,61 zł od dnia 14 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 300 zł. W treści pozwu powód zawarł również żądanie zasądzenia kosztów procesu (k. 2-3).

W sprzeciwie strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu (k. 21-24).

W pismach z dnia 30 maja 2016 roku i 24 października 2016 roku strona pozwana uzupełniała swoje stanowisko procesowe, (k. 38-39,61).

W pismach z dnia 31 maja 2016 roku i 29 czerwca 2016 roku powód uzupełniał swoje stanowisko procesowe (k. 44-45, 51).

Stan faktyczny

W dniu 14 maja 2014 roku uszkodzony został samochód marki O. (...) należący do poszkodowanych A. N. i B. N..

Sprawca kolizji drogowej był w dniu zdarzenia ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

(niesporne)

W chwili zdarzenia wyrządzającego szkodę uszkodzony pojazd był 10-letni a jego przebieg nieznacznie przekraczał 160 tysięcy kilometrów.

Dowód: dokument oceny technicznej (k. 11 akt szkody)

Strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła poszkodowanym kwotę 3.257 zł.

(niesporne)

W dniu 9 lutego 2016 roku poszkodowani zawarli z powodem umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem tej umowy były wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę wyrządzoną w samochodzie marki O. (...) w wyniku zdarzenia z dnia 14 maja 2014 roku.

Dowód: umowa przelewu (k. 6)

Na zlecenie powoda została sporządzona kalkulacja naprawy, w której ustalono, że koszt naprawy wynosi 4000,61 zł brutto. Koszt sporządzenia powyższej kalkulacji wyniósł 300 zł netto.

Dowody: kalkulacja naprawy (k. 7-11), faktura VAT (k. 12)

Koszt naprawy pojazdu marki O. (...) przeprowadzonej poza autoryzowanym serwisem naprawczym, przy użyciu nowych oryginalnych części, wyniósłby 4208,04 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego (k. 70-93)

Ocena dowodów

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie przytoczonych wyżej dowodów, które w większości nie były przez strony kwestionowane.

Strona pozwana nie kwestionowała zaistnienia szkody, przyjmując co do zasady odpowiedzialność za nią. Pełnomocnik strony pozwanej wezwany do sprecyzowania stanowiska m.in. poprzez wskazanie elementów pojazdu, których uszkodzenie kwestionuje (k. 59), nie zanegował żadnych elementów wskazanych szczegółowo przez powoda (k. 51). W piśmie z dnia 24 października 2016 roku odesłał Sąd do dokumentacji technicznej mającej znajdować się

w aktach szkody (k. 61). Już w tym miejscu godzi się wskazać, że zajęcie jednoznacznego stanowiska co do faktów jest podstawowym ciężarem procesowym spoczywającym na stronach (art. 3 k.p.c.). Ciężaru tego nie można zastąpić poprzez odesłanie Sądu do jakichkolwiek dowodów. Sąd nie jest bowiem ani zobowiązany, ani uprawniony by w zastępstwie stron domyślać się, jakie jest ich stanowisko co do faktów. Wręcz odwrotnie, postępowanie dowodowe prowadzi się tylko w takim zakresie, w jakim strony – zajmując klarowne stanowiska co do faktów – określą zakres okoliczności spornych i niespornych. Dlatego Sąd przyjął za niesporny zakres uszkodzeń wskazany przez powoda (k. 51-52).

Podobnie, pełnomocnik strony pozwanej nie sprecyzował zarzutu dotyczącego możliwości użycia części innych niż pochodzące od producenta pojazdu (k. 38). Mimo wezwania do wskazania, jakie to części zdaniem strony pozwanej powinien kupić powód (k. 57), pełnomocnik strony pozwanej nie zajął w tym względzie żadnego stanowiska, ograniczając się do wskazania, że „poszkodowany mógł przywrócić stan pojazdu sprzed szkody w zakładzie naprawczym działającym na rynku lokalnym nie posiadającym statusu ASO” (k. 61).

Wobec powyższego Sąd zlecił biegłemu sporządzenie opinii przyjmując, że pojazd powinien być naprawiany częściami nowymi niekoniecznie pochodzącymi od producenta a zastosowanie winny mieć średnie stawki robocizny z rynku (...).

Biegły sporządził opinię, w której wyliczył koszt naprawy wariantowo (to jest zależnie od rodzaju użytych części). Do opinii tej obie strony zgłosiły zarzuty.

Zarzuty powoda były oderwane od treści samej opinii. Koncentrowały się na twierdzeniu, iż biegły niezasadnie uwzględnił w wyliczeniach części zamienne niepochodzące od producenta. Tymczasem taki sposób sporządzenia opinii był konsekwencją postanowienia sądowego, nie zaś jakiegokolwiek błędu. Biegły prawidłowo, gdyż w zgodzie z postanowieniem sądowym, oszacował koszt naprawy przy uwzględnieniu części nowych pochodzących od producenta oraz przy uwzględnieniu nowych „zamienników”. Wybór właściwego wariantu zależy od oceny prawnej konkretnego przypadku, do której to oceny powołany jest Sąd.

Podobnie nietrafny był zarzut powoda jakoby biegły „nie wziął pod uwagę, czy części te w dacie szkody były dostępne”. Zarzut ten o tyle nie poddaje się weryfikacji, że powód nie spróbował nawet wskazać, które konkretnie części (jakie elementy) i jakiego pochodzenia miałyby być niedostępne. Tym bardziej nie próbował uwiarygodnić tego rodzaju zarzutu dokumentami świadczącymi, iż faktycznie określone części nie są (lub nie były) dostępne. Tymczasem sporządzona przez biegłego opinii poparta jest trzema kalkulacjami wykonanymi w programie A. (...) (k. 75-93). Z kalkulacji tych wynikają szczegółowo numery elementów (tak w systemie A. (...), jak i numery katalogowe producentów). Sąd przyjął więc, że elementy te były i są dostępne.

Pismo strony pozwanej z dnia 21 kwietnia 2017 roku tylko pozornie zawierało zarzuty do opinii biegłego (k. 101). W punkcie pierwszym tego pisma przedstawiono oderwany od realiów sprawy wywód prawniczy na temat pojęcia szkody i możliwości jej naprawiania częściami zamiennymi. W punkcie drugim zawarto natomiast wniosek, by biegły odniósł się do „uwag sporządzonych na treści ww. kalkulacji naprawy”. Faktycznie do pisma dołączono kopię kalkulacji z odręcznymi dopiskami. Dopiski te to cyfry, przekreślenia i równoważniki zdań. Tego rodzaju pisma nie sposób traktować jako zarzutów do opinii biegłego. Wzywając o zarzuty do opinii Sąd oczekiwał od pełnomocników stron wyrażenia – w formie zdań języka polskiego – uwag, które mogłyby poddać w wątpliwość wiarygodność opinii. Nie jest natomiast zadaniem Sądu (a dalej biegłego) domyślać się, jakie to zarzuty chciała wyartykułować strona ale nie robi tego, ograniczając się do odręcznych dopisków.

Stan prawny

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z przepisem art. 822 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W oparciu o opinię biegłego Sąd określił koszt naprawy pojazdu, a więc wysokość odszkodowania. Sąd przyjął, iż naprawa pojazdu – dla przywrócenia jego pełnej funkcjonalności – nie musiała być przeprowadzana w warsztacie posiadającym autoryzację (tzw. ASO) ale winna być przeprowadzona przy użyciu części nowych, pochodzących od producenta pojazdu. Dla takiej oceny znaczenie miało, iż uszkodzony pojazd miał w chwili wyrządzenia szkody 10 lat (nie był więc pojazdem starym) a jego przebieg nieznacznie przekraczał 160 tysięcy kilometrów (161.491 km). Z przedstawionych dowodów nie wynikało, aby uszkodzone części były nieoryginalne (tj. nie pochodziły od producenta pojazdu). Nie próbowano także dowodzić, by pojazd w chwili zdarzenia wyrządzającego szkodę posiadał jakiegokolwiek wcześniejsze uszkodzenia (zadrapania, wgniecenia, korozja, odpryski).

W tej sytuacji Sąd uznał, iż wydatek na naprawę uszkodzonego pojazdu elementami zamiennymi pochodzącymi od producenta (tzw. częściami oryginalnymi) nie przekracza granic adekwatnego związku przyczynowego (art. 361 § 1 k.c.). Nie bez znaczenia dla tej oceny pozostaje również niekwestionowana konkluzja biegłego, że naprawa przeprowadzona przy wskazanych założeniach – a więc również przy zastosowaniu części nowych oryginalnych – nie prowadziłaby do wzrostu wartości rynkowej pojazdu, a raczej do jej obniżenia (k.74).

W konsekwencji powodowi należała się kwota stanowiąca różnicę pomiędzy kosztami naprawy przy zastosowaniu oryginalnych nowych części a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela (4208,04 zł – 3257 zł = 951,04 zł). Zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie mógł orzec ponad żądanie pozwu, dlatego też zasądził kwotę 743,61 zł, którą dochodził powód tytułem kosztów naprawy pojazdu.

W ocenie Sądu zasadnym było również uwzględnienie żądania powoda dotyczącego zasądzenia kosztów prywatnej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu w kwocie 300 zł. Poniesienie powyższego kosztu było niezbędne dla wstępnego ustalenia, jaka jest rzeczywista wysokość szkody.

O kosztach procesu Sąd orzekł, mając na uwadze wynik sprawy, stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty procesu złożyła się kwota 53 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej oraz kwota 305,40 zł tytułem poniesionych przez powoda wydatków na opinię biegłego.